
Andejagt

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Andejagt

4

Andejagt

Andejagt

Andejagt.

Af Kaj Munk

Nat.d.17.10.37[1]

DEN rigtige Kammerat paa Andejagten er for en Rekonvalescent ham, der spænder sig selv for Aarerne og hiver Baaden med ensformigt sejge Tag mod krappe Søer og Bygevinde tværs over Søen paa 20 Minuter. Saa er vi naaet til Sivenes Urskov, og han trækker Aarerne ind, benytter den ene som Stage og tvinger Gondolen frem gennem Filtret, for hvem kan holde sammen saa tæt og indtrængende som Siv, naar de omfavner hinanden med Hovederne paa hinandens Halse. Omsider naar vi til Aaens Munding, hvor Broen er kastet over. Vandet staar saa højt i Aar, at der ikke er nogen Mulighed for at slippe under. Saa løfter Kammeraten Forenden op paa Plankerne, gynger og vrikker og puffer Bagenden til at følge efter, benytter sig af Beddingen til at hælde Bundvandet af, puffer og vrikker og gynger igen, og atter gaar Færden fort, inde i den stille, men ak saa tilgroede Aa, hvor Gedderne staar helt oppe i Vandoverfladen og piler af Sted med en Stribe til hver Side af sig, paa Grund af Søpest og Vandaks og Krebseklo og Aalegræs og hvad ved jeg uden Chance for at slippe til Bunds. Sikke et Slid at faa Baaden til at kælke hen over alt det Grødeværk, men Kammeraten lægger Kræfterne i: kan den ikke ros, kan den vel bugseres. Saa regner der Skomagerdrengene ned med et, og Kammeraten skynder sig at tage sin Jakke af for des hurtigere at blive gennemblødt: det kan man jo lige saa godt faa overstaaet med det samme. Og Aaen snævrer sig ind, saa Aarebladene maa hamre i Engbunden for hvert Tag, der gøres. Hvad er nu det forude? Er det en Blishøne eller en And? Forsigtigt lempes Aarerne indenbords, Baaden tvinges helt over til den Bred af Aaen, der først krummer sig, umærkeligt stille føres den fremad ved smaa Nap i Siv og Rør, det tager vel et fuldt Kvarter og er et yderst møjsommeligt Slid, men saa er vi ogsaa nær ved Byttet. Jeg springer op, Anden springer op, Bøssen springer op, Skuddene brager, Anden fjerner sig med huldsalige Vingeslag, og i Stedet for at bande over, at nu er alt hans Næveslæb og Hjerneslid gjort til Grin, og skælde ud over, at han ikke selv tog Chansen for at nytte den bedre, svinger Kammeraten sin pjaskvaade Kasket til en Afskedshilsen og trøster sig med, at der skal ogsaa leve nogen til næste Aar. Saa ser han en Flok Ænder, som Skuddet har rejst, kaste sig langt inde paa Engen; dem maa han ind og jage op, saa de muligvis kan give *mig* et Skud. Men Dynd og Bukkeblad vil ingen Lejlighed spendere til at gaa fra Borde, saa tager han Patronerne ud af sin Bøsse, kaster den ene Aare ind og lægger den anden mellem den og Baaden, og støttende sig til Geværet balancerer han ind paa denne smalle, vigende og rullende Bro. Var det en Hjejle, der kom farende mig forbi? Mit Skud skræmmede naturligvis Ænderne, men Hjejlen faldt dog ogsaa langt forude. Kammeraten vender tilbage, Hjejlen ligger i en dyndet aakandetilgroet Vig, unaaelig baade fra Baad og fra Land. Jeg

sættes af paa en Brink, Kammeraten stager og slider og strækker sig, saa kovender Baaden, jeg giver et Brøl fra mig, han forsvinder i Mudderet, holdende sin gamle, rustne Tolver højt over Hovedet, kommer op igen, faar Tag i Baaden, træder Vande og Dynd, aser, *vil* hen til Hjejlen, naar den virkelig, maa holde den i Munden, Bøssen i den ene Haand, Baaden i den anden, spjættende sig gennem Dyndbobler og Aakanderødder frem imod Land

Kaj Munk